

JAARGANG 20

APRIL 2023

NR. 4 - 213

R

ECHTSTREEKS

MAANDBLAD VOOR EVANGELISATIE EN GELOOFSOPBOUW

DEZE MAAND:

3 VAN DE REDACTIE

Positieve gedachten

4 ABRAHAM OP DE PROEF GESTELD

Slot - Genesis 12-25

Eerst moest hij Ismaël wegzenden, daarna Izak offeren. Dat laatste was nog erger voor hem dan het eerste.

5 REPLY

Is de vijgenboom een beeld van het volk Israël?

6 NICODEMUS EN JOZEF VAN ARIMATHEA

Slot - Johannes 3:1-21; 7:50-53; 19:38-42

8 ADVERTENTIE

8 ALLES KOMT GOED

9 WOORDSTUDIE

Wie schreef de Eerste Brief van Petrus?

10 HET BOEK JESAJA

Deel 26 - De Heilige van Israël

11 DE TIEN PLAGEN

Exodus 7 tot 12

COLOFON

Doelstelling

'Rechtstreeks' is een maandblad voor evangelisatie en geloofsopbouw. De apostel Petrus schreef aan de gelovigen destijds: '...groeit op in de genade en kennis van onze Heer en Heiland Jezus Christus' (2 Petr. 3:18). Vanuit de overvloed aan geestelijk voedsel in Gods Woord willen we graag op deze wijze iets uitdelen.

Digitaal magazine

'Rechtstreeks' is een digitaal blad, dat u gratis kunt ontvangen, wanneer u zich aanmeldt op:

<https://www.oudesporen.nl/>

Elf keer per jaar wordt dit blad als pdf gepubliceerd. Een pdf is met het programma [AcrobatReader®](#) (een gratis programma van Adobe) te lezen. Reeds gepubliceerde nummers van 'Rechtstreeks' zijn te downloaden op de site:

<https://www.oudesporen.nl/rechtstreeks>

Redactie

Hugo Bouter; Ger de Koning; Gerard Kramer; Jan-Paul Spoor.

Verantwoording

Naast de verantwoordelijkheid die elke auteur heeft voor de artikelen die hij schrijft, is de redactie verantwoordelijk voor publicatie ervan. Dit houdt niet in, dat de redactie het noodzakelijkerwijs 100% eens is met alle gedachten die de auteur in zijn artikelen uit. De lezer wordt aangeraden te doen wat 1 Thessalonicenzen 5:21 ons leert.

Copyright

De meeste artikelen in dit blad zijn auteursrechtelijk beschermd. Verdere openbaarmaking en/of verveelvoudiging daarvan in welke vorm dan ook is slechts toegestaan na toestemming van de redactie. Gebruikte foto's en illustraties zijn ofwel uit eigen archief, fotostock [123rf.com](https://www.123rf.com), of anders aangegeven.

Correspondentieadres

Gouwestraat 20
4388 RC Oost-Souburg Nederland
Telefoon: (0118) 467462
E-mail: info@oudesporen.nl

VAN DE REDACTIE

POSITIEVE GEDACHTEN

Gerard Kramer

‘Wat bevat de Bijbel veel positieve gedachten!’, was de gedachte die bij mij opkwam toen ik dit nummer van Rechtstreeks doornam. Ik heb alvast een selectie gemaakt:

P. Fuzier schrijft aan het eind van zijn artikel over Abraham: *‘Abraham had God lief boven alles wat hij in de wereld had. En dat heeft hij bewezen door zijn daden. Zelfs zijn zoon Izaak weigerde hij niet, hoewel hij hem toch liefhad. In deze beproeving is het hart van Abraham geopenbaard, tot eer van Hem op Wie hij vertrouwde. God vraagt van ons niet zo’n offer te brengen. Maar door welke omstandigheden of beproevingen Hij ons ook doet gaan, deze zijn erop gericht de toestand van ons hart te laten zien. Dat ons hart altijd in de toestand mag blijven, waarin het resultaat van de beproeving tot eer van God zal zijn.’*

Werner Mücher behandelt de interessante vraag of de vijgenboom in Mattheüs 21 en 24 een beeld is van het volk Israël. Over het tweede gedeelte maakt hij de volgende opmerking:

‘Er is nu opnieuw een vijgenboom: de staat Israël, het volk onder de volken. De takken zijn zacht geworden en brengen reeds bladeren voort. De lente van het nationaal herstel van het volk is een realiteit, en dat was reeds een geweldige gebeurtenis. Het is altijd weer bijzonder als je in het voorjaar kunt zien hoe alles groen begint te worden en in bloei komt. De lente is echter nog niet de zomer, want dan pas rijpen de vruchten. Hoe dichtbij kan de zomer zijn?’

In zijn artikel over Jozef van Arimathea en Nicodemus maakt Hugo Bouter een mooie opmerking over de offers van lof, dank en aanbidding die gelovigen brengen: *‘Dat is ook zo kostbaar voor het hart van de Heer, en Hij noemt dit ook een goed werk dat wij kunnen doen aan Hemzelf. Dat wil zeggen: het is een goed werk aan Zijn Persoon, voor Hemzelf. We kunnen allerlei goede dingen doen: we kunnen zieke mensen bezoeken, we kunnen arme mensen helpen, maar dat is nog geen goed werk aan Hem, aan de Heer Zelf. Een goed werk aan Hem, voor Zijn Persoon, dat is dat wij Hem eren, Hem groot maken, Hem aanbidden. Daarom komen we ook elke eerste dag van de week samen om de Heer groot te maken, om Hem onze offeranden aan te bieden. En niets is dus te kostbaar, niets is te groot voor Hem.’*

Johan Schep merkt in zijn artikel over menselijk falen op: *‘God zij dank geldt er voor de gelovigen een andere realiteit. Er was en is iemand, Die absoluut alles eraan heeft gedaan om de mensheid te redden. Hij leverde geen half werk, maar ging tot het uiterste. De Heere was onze oorspronkelijke Eigenaar. De mensheid dwaalde van Hem af. Zij wisten het beter, dachten zij, en alles liep in de soep. Maar de Heere God is iemand Die vooraf alles afdoende regelt. Vóór de grondlegging van de wereld werden wij reeds uitverkoren, d.w.z. voordat het mis ging in de Hof van Eden lag de oplossing al kant en klaar.’*

Mijn WoordStudie gaat ditmaal over de vraag die vanaf de 19^e eeuw tot nu toe gesteld wordt, namelijk of de Eerste Brief van Petrus wel echt van Petrus is. Kon een eenvoudige Galilese visser wel zulk goed Grieks schrijven? Dat en andere argumenten tegen Petrus’ auteurschap komen in dit artikel aan de orde – en natuurlijk ook de weerlegging ervan.

Ger de Koning maakt in zijn artikel over het boek Jesaja de volgende bemoedigende opmerking over het Vrederijk: *‘In het Vrederijk bestaat het hele volk van God op aarde enkel en alleen uit ‘rechtvaardigen’. Zij zijn het ‘stekje’ dat de Heere heeft geplant. Het is het woord dat ook voor Christus wordt gebruikt (Jes. 11:1). Dat wijst op de levenseenheid tussen het volk en hun Messias. Zij zullen Zijn heerlijkheid uitstralen tot Zijn verheerlijking. Het volk zal uitbundig vrucht dragen en tot een machtig volk uitgroeien.’*

Gerrid Setzer begint zijn artikel over de tien plagen met de volgende observatie: *‘De tien plagen die over Egypte kwamen, bieden veel stof tot nadenken. (...) Het valt op dat de plagen vooral gericht waren tegen de goden van Egypte. Wat de Egyptenaren aanbadten, werd nu een plaag voor hen.’*

Veel zegen toegewenst bij het lezen van dit nummer van Rechtstreeks! Een hartelijke groet namens de redactie, Gerard Kramer

‘HEERE, mijn God, veel zijn Uw wonderen, die U hebt gedaan, en Uw gedachten, die U over ons hebt. Men kan ze voor U niet uiteenzetten. Zou ik ze verkondigen en uitspreken, dan zijn ze zó machtig veel dat ik ze niet kan tellen’ (Psalm 40:5).

ABRAHAM OP DE PROEF GESTELD

SLOT - GENESIS 12-25

P. Fuzier

Abraham bij Abimelech

Ik zal niets zeggen over Genesis 18, waar Abraham wordt beproefd. Tot hoever zal zijn voorbede gaan voor de steden waarover het oordeel zal worden uitgeoefend? Ook niet over Genesis 19, waarmee de geschiedenis van Lot eindigt.

In Genesis 20 zien wij dat Abraham in Gerar bij de koning Abimelech¹ is. Ondanks de beproeving in Egypte struikelt Abraham hier op dezelfde manier. Wat een les en een waarschuwing voor ons! Lessen die we niet met moeite leren, vergeten we weer snel. De vernederende ervaring voor de farao (Gen. 13), was maar een ogenblik onthouden en nu weer vergeten. Abraham gedroeg zich in Gerar op dezelfde manier als in Egypte. Het vlees verandert niet en wordt nooit beter. Het is hetzelfde vlees, of het in Gerar² is of in Egypte.³

Het verdrijven van de slavin

In Genesis 21 vinden wij de geboorte van Izak. God vervulde Zijn belofte op de vastgestelde tijd, zoals Hij gesproken had (Gen. 21:1-2). Deze uitdrukkingen bevestigden het falen van Abram in Genesis 16 en zijn gebrek aan volharding. *'Zoals Hij gesproken had'*. Het geloof kan altijd op Hem rekenen. Want wat Hij zegt, volbrengt Hij zeker. Iets dat door Hem is gezegd, is een voldongen feit. De uitdrukking *'op de vastgestelde tijd'* is een kostelijke aanmoediging om te volharden. Er komt een tijd, door Hem gekozen; dan zal Hij verwerklijken wat Hij gezegd heeft.

Natuurlijk vinden wij in Sara en Hagar, en Izak en Ismaël de twee verbonden, de twee naturen. Galaten 4 geeft ons veel inzicht in dit onderwerp. Maar wij bekijken hier deze geschiedenis vanuit een ander gezichtspunt: Kon Ismaël in het huis van Abraham blijven, nadat Izak geboren was? De zoon die Abraham voortdurend zou herinneren aan het ongeduld van zijn natuurlijke hart, en die tegenover de erfgenaam stond die God had gegeven op de bestemde tijd? Dat was voor Abraham een *nieuwe* beproeving. Sara, die hem eerst haar Egyptische slavin had gegeven, zegt nu: *'Jaag deze slavin en haar zoon weg'*. Wat zal Abraham doen? Kiest hij voor de zoon die hij heeft gekregen naar de gedachten van zijn eigen hart? Of voor de zoon die hij naar de beloften van God heeft gekregen? Als het hem moeite kost een beslissing te nemen, dan komt dit doordat die inhoudt: het wegzenden van de slavin en haar zoon. Het was immers zijn zoon! Van alle beproevingen die Abraham heeft ondergaan, stond hij nu wel voor de moeilijkste. Zijn

1) Abimelech = mijn vader is koning

2) Gerar = plaats (om te overnachten)

3) Egypte = dubbele engten, de wereld

gevoelens als vader stonden op het spel. *'Deze woorden waren volstrekt kwalijk in de ogen van Abraham, vanwege zijn zoon'* (Gen. 21:11). Toch spreekt God tegen hem en moedigt hem aan, zodat hij weer de overwinning behaalt. Ons natuurlijke hart lijdt, als het erom gaat te breken met wat behoort tot het vlees. Maar als wij inzien dat het vlees geen plaats heeft voor God, zullen wij kunnen overwinnen in de beproeving.

De offerande van Izak

Elke beproeving die Abraham tot nu toe heeft moeten ondergaan, kunnen wij *indirect* noemen. Zeker, hij werd beproefd, maar het was meestal door de omstandigheden waarin hij zich begaf of waarin hij zich bevond. De omstandigheden werden door God toegelaten en vormden een middel om de toestand van Abrahams hart te openbaren. Of het nu de hongersnood was, of de twist tussen de herders van Lot en Abram, of de oorlog van de koningen, of het aanbod van de koning van Sodom, de raad van Sarai, het verblijf in Gerar, of de eis van Sara om Hagar weg te zenden.

Let erop dat de beproevingen van Abraham steeds moeilijker werden in gradatie. De eerste hielden verband met stoffelijke rijkdom (Gen. 12-14). De volgende met het vervullen van de belofte, het wegsturen van Ismaël en ten slotte de offerande van Izak. Was het wegzenden van zijn zoon al moeilijk voor Abraham, de laatste beproeving was nog veel moeilijker. Ze was *direct*, dat wil zeggen ze kwam als een rechtstreekse opdracht van God. Dit is de enige beproeving waarover op een directe manier gesproken wordt: *'En het gebeurde na deze dingen dat God Abraham op de proef stelde'* (Gen. 22:1).

Eerst moest hij Ismaël wegzenden, daarna Izak offeren. Dat laatste was nog erger voor hem dan het eerste.

Het *'na deze dingen'* duidt erop dat al het voorgaande in zekere zin een voorbereiding was voor wat nu ging komen. In het bijzonder omdat Abraham zich gehoorzaam had getoond bij het wegzenden van Hagar en Ismaël – en zich daarmee in beeld had losgemaakt van het vlees. De man van het geloof kon nu door God beproefd worden om de karaktertrekken van de nieuwe mens te belichten. Het was een beproeving van het geloof, die veel kostbaarder is dan die van goud dat vergaat (1 Petr. 1:7). Het geloof van Abraham schitterde op de berg Moria! *'Door het geloof heeft Abraham, toen hij beproefd werd, Izak geofferd'* (Hebr. 11:17). Het was een levend geloof, getoond uit zijn werken; want *'het geloof, als het geen werken heeft, is op zichzelf dood'* (Jak. 2:17-24).

In beide beproevingen werd Abraham getroffen in zijn vaderhart. Eerst moest hij Ismaël wegzenden, daarna Izak offeren. Dat laatste was nog erger voor hem dan het eerste. Hij moest niet alleen maar zijn zoon wegzenden, maar *doden*. En het ging niet om de zoon van Hagar, de slavin; maar om Izak, de zoon van de belofte. Maar wat het hem ook kostte, Abraham aarzelde niet. Hier lezen wij niet dat het slecht was in zijn ogen, zoals in Genesis 21:11. Het geloof redeneert niet, het haast zich te gehoorzamen en

deze gehoorzaamheid ging hier – in beeld – tot in de dood, zoals Hebrëeën 11 en Jakobus 2 ons leren.

Abraham had God lief boven alles wat hij in de wereld had. En dat heeft hij bewezen door zijn daden. Zelfs zijn zoon Izak weigerde hij niet, hoewel hij hem toch liefhad. In deze beproeving is het hart van Abraham geopenbaard, tot eer van Hem op Wie hij vertrouwde. God vraagt van ons niet

zo'n offer te brengen. Maar door welke omstandigheden of beproevingen Hij ons ook doet gaan, deze zijn erop gericht de toestand van ons hart te laten zien. Dat ons hart altijd in de toestand mag blijven, waarin het resultaat van de beproeving tot eer van God zal zijn.

Het complete artikel is te vinden via deze [link](#)

REPLY

IS DE VIJGENBOOM EEN BEELD VAN HET VOLK ISRAËL?

Werner Mücher

‘Leert nu van de vijgenboom deze gelijkenis: Wanneer zijn tak al zacht wordt en de bladeren uitspruiten, dan weet u dat de zomer nabij is. Zo ook u, wanneer u al deze dingen zult zien, weet dan dat het nabij is, voor de deur’ (Matth. 21:19-22; 24:32-33).

Vraag:

Is de opvatting juist dat de Heer Jezus met de vijgenboom het volk Israël bedoelt, en wat betekent deze gelijkenis?

Antwoord:

De vijgenboom is duidelijk een beeld van het volk Israël. De Heer Jezus maakt in deze gelijkenis duidelijk dat het herstel van het volk Israël in twee fasen zal plaatsvinden. Aan het begin van dit hoofdstuk vragen de discipelen de Heer naar het teken van Zijn komst en de voltooiing van de eeuw, d.i. dit tijdperk of de huidige tijdsbedeling (Matt. 24:2-3).

De gelijkenis van de vijgenboom is een deel van het antwoord van de Heer op de vraag van de discipelen over wat er in de toekomst met de tempel zal gebeuren, als de Heer Jezus terugkomt naar de aarde. Zijn terugkeer zal een bepaald tijdperk tot voltooiing brengen en tegelijkertijd een nieuw tijdperk inluiden, namelijk het Vrederijk. Enerzijds gaat het om het einde van de tijd van Israëls verstrooiing onder alle volken als gevolg van de verwerping en de kruisiging van de Messias. Die tijd zal eindigen wanneer heel Israël zich tot God zal wenden, en de Messias hartelijk zal verwelkomen met de woorden: “Gezegend Hij Die komt in de naam van de Heere” (Matt. 23:39). Als het Joodse volk hiervoor klaar is gemaakt kan het Vrederijk gevestigd worden.

We zien in dit gedeelte ook duidelijk dat het herstel van Israël in twee fasen verloopt. De Heer vergelijkt het met de beide seizoenen van de lente en de zomer. De lente is de tijd waarin de bladeren beginnen te verschijnen en de zomer is de tijd waarin het fruit rijpt. Hoe weten we dat de

vijgenboom een beeld is van het volk Israël? Een paar dagen vóórdat Jezus met de discipelen over de vijgenboom sprak, ging hij 's morgens met hen mee van Bethanië – waar ze de nacht hadden doorgebracht – naar Jeruzalem. Hij had honger. Toen Hij een vijgenboom aan de kant van de weg zag staan, ging Hij ernaar toe en vond niets daaraan dan alleen bladeren (vgl. Hos. 14:9; Joël 2:22). Hij vervloekte de boom, die onmiddellijk verdorde. Toen ze hierover verbaasd waren, vertelde Hij hun dat als ze geloof hadden, ze hetzelfde konden doen met de vijgenboom. Ze zouden zelfs een berg in de zee kunnen laten werpen (Matt. 17:20). Het enige wat ze hoefden te doen, was het in geloof aan God te vragen (zie Matt. 21:19-22).

De vijgenboom is hier een beeld van het ongelovige volk Israël! De Heer had vele jaren onder hen gearbeid, en Hij zocht onder hen naar vrucht voor God; maar Hij vond er geen. In plaats daarvan vond Hij afwijzing en verwerping. Enkele dagen hierna nagelde het volk Hem aan het kruis. In plaats van vrucht te dragen voor God, doodden zij de Zoon van God (vgl. Matt. 21:33-41)! De Heer bereidde Zijn discipelen erop voor dat ook zij vijandschap zouden ervaren. Maar in het geloof zouden zij die vijandschap overwinnen. Ook zij zouden de mensen kunnen zien als ongelovigen voor wie het oordeel gereed staat, nl. om omgehakt te worden als een verdroogde boom; en als een berg die zij in het geloof in de zee konden werpen en zo konden overwinnen.

Van het volk Israël uit de tijd van de Heer Jezus is weinig overgebleven. God Zelf wierp de berg in het jaar 70 na Chr. in de ‘zee’, de volkerenmassa waarin zij ten onder gingen en zich er eeuwenlang niet uit konden losmaken om opnieuw een zelfstandig volk in een eigen land te kunnen zijn. Maar na vele eeuwen verscheen het volk toch weer als natie op het wereldtoneel. Er is nu opnieuw een vijgenboom: de staat Israël, het volk onder de volken. De takken zijn zacht geworden en brengen reeds bladeren voort. De lente van het nationaal herstel van het volk is een realiteit, en dat was reeds een geweldige gebeurtenis. Het is altijd weer bijzonder als je in het voorjaar kunt zien hoe alles groen begint te worden en in bloei komt. De lente is echter nog niet de zomer, want dan pas rijpen de vruchten. Hoe dichtbij kan de zomer zijn?

Dus met deze korte gelijkenis bevestigt de Heer Jezus wat we leren in Ezechiël 37. En als het nationale herstel een groot wonder was, dan zal het geestelijke herstel een nog veel groter wonder zijn. De apostel Paulus schrijft over dit herstel in Romeinen 11: “Wat zal hun aanneming anders zijn dan leven uit de doden?” (Rom. 11:15b).

NICODEMUS EN JOZEF VAN ARIMATHEA

SLOT - JOHANNES 3:1-21; 7:50-53; 19:38-42

Hugo Bouter

2. Delen in Zijn verwerping

Dan hebben we enkele verzen gelezen uit het slot van Johannes 7, die opnieuw over Nicodemus gaan. Daar zien we dat de Joden proberen om de Heere Jezus gevangen te nemen. Maar dat lukt niet volgens vers 46, want we lezen hier dat de dienaars van de overpriesters en farizeeën zeggen: 'Nooit heeft een mens zó gesproken als deze mens'. De farizeeën dan antwoordden hun: 'Bent u soms ook misleid?' (Joh. 7:46-53).

Dan lezen we over Nicodemus, die één van hen was, dat hij probeert om de Heer in bescherming te nemen. Hij probeert Hem te verdedigen en wijst op de noodzaak van een rechtvaardige rechtspraak. Want deze overpriesters en farizeeën waren vijandig gezind tegenover de Heer, zij wilden Hem gevangen nemen en doden. Dat lezen we diverse keren in dit evangelie. Maar de dienstknachten, die zij gestuurd hadden om Hem gevangen te nemen, kwamen met dit prachtige getuigenis terug: 'Nooit heeft een mens zó gesproken als deze mens'. Is dat niet geweldig? Zijn wij ook onder de indruk van de woorden van de Heer, als we elke dag in de Bijbel lezen? Dringt het tot ons door, heeft het een uitwerking op ons? Kunnen we dan ook zeggen: 'Nooit heeft een mens zó gesproken als deze mens'.

Er is niets wat met het Woord van God, met de Bijbel te vergelijken is. Petrus zegt dan ook in dit evangelie: 'U hebt woorden van eeuwig leven. Waar zouden we naar toe moeten gaan?' (Joh. 6:68). Woorden van eeuwig leven, er is werkelijk niets dat hiermee te vergelijken is. De farizeeën verwerpen dat getuigenis van de dienstknachten. Ze zeggen: Jullie zijn zeker ook misleid? Heeft soms iemand van ons, van de oversten of van de farizeeën in Hem geloofd? Maar deze menigte, die de wet niet kent, is vervloekt! Zij beriepen zich op hun kennis van de wet en ze keken neer op de massa van het volk, die in hun ogen verachtelijk was.

Maar dan neemt juist Nicodemus stelling voor de Heer. Het lijkt erop dat hij inderdaad geestelijk gegroeid is. Nicodemus, die vroeger 's nachts naar Hem toe was gekomen, die één van hen was, zei tegen hen: 'Veroordeelt onze wet soms de mens, tenzij zij eerst van hem hoort en weet wat hij doet?' Hij nam het dus op voor de Heere Jezus. Hij zei: Jullie veroordelen Hem nu wel, maar je moet Hem ook de kans geven om Zichzelf te verdedigen. Hij moet eerst, zoals dat in een rechtvaardig proces gebeurt, de kans krijgen om aan het woord te komen. Hij moet de gelegenheid krijgen Zichzelf te verdedigen. We moeten van Hem weten wat Hij doet.

Nicodemus zegt hier niet openlijk: Ik hoor ook bij die mens. Dat zegt hij nog niet, zover is hij nog niet. Hij zegt niet: Ik

ben ook een discipel van Hem. Maar dan loopt het gesprek verder en zeggen deze leiders: Er kan helemaal geen profeet uit Galilea komen. Uit dat Galilea van de heidenen, van de volken, zoals het bekend stond. Uit dit gebied dat zover verwijderd is van de tempel, waar de mensen zo onwetend zijn, daaruit kan helemaal geen profeet opstaan. En dan blijft het gesprek, het debat, eigenlijk onbeslist. Want ieder gaat naar zijn eigen huis.

Maar het is fijn dat we hier zien dat Nicodemus het in deze situatie toch opnam voor de Heer. Je zou kunnen zeggen: dit is de tweede fase in het leven van een discipel, dat je de Heer gaat belijden. Misschien is die belijdenis nog zwak, maar het is wel belangrijk. Het is een stap vooruit. Als we opnieuw geboren zijn, als we de Heer kennen als onze Heer en Heiland, als Hij ons leven is, dan moeten we Hem ook belijden. Wie met de mond belijdt dat Jezus Christus Heer is en met het hart gelooft dat God Hem uit de doden heeft opgewekt, die zal behouden worden. Geloven doe je met het hart en belijden doe je met de mond. Met de mond moeten wij dus Jezus als Heer belijden (Rom. 10:9-10). Doen wij dat? Wij doen het in een wereld die Hem niet kent, die Hem niet toebehoort, die Hem heeft buitengeworpen en naar het kruis heeft verwezen. Het belijden van de Heer, dat is niet altijd zo eenvoudig. We moeten voor Hem uitkomen, van Hem getuigen. Dat is wat nodig is op de weg van navolging van Hem, de weg van het discipelschap. We spreken dan over Hem en we laten niet alleen met onze woorden, maar ook door onze daden zien dat we Hem kennen, dat Hij de Heer van ons leven is.

3. Met Hem begraven en opgestaan

Dan volgt de derde fase van het discipelschap in Johannes 19, en wordt het eigenlijk helemaal goed. Want hier wordt openlijk duidelijk waar Nicodemus staat, namelijk aan de kant van de verworpen Heiland (Joh. 19:39). Hier vinden we de begrafenis van de Heere Jezus. De profeet zegt: 'Hij was bij de rijke in Zijn dood' (Jes. 53:9). En dat zien we hier gebeuren. God heeft niet toegelaten dat de Heere Jezus, nadat Hij het werk had volbracht, als een misdadiger zou worden begraven. Misschien in een massagraf, met meerderen. God heeft erover gewaakt dat dit niet is gebeurd. Hij heeft in het hart gewerkt van Nicodemus en van die andere discipel, Jozef van Arimathea, dat ze samen de Heer zouden begraven, dat ze het lichaam zouden wegnemen en Hem in het nieuwe graf van Jozef zouden neerleggen. We lezen hier dat Nicodemus, die eerst 's nachts tot Hem was gekomen, kwam met een mengsel van mirre en aloë, ongeveer honderd pond.

Jozef van Arimathea was een raadsheer, een invloedrijk persoon. Hij was ook een discipel van Jezus, maar in het geheim uit vrees voor de Joden (Joh. 19:38). Maar hij kwam naar voren juist op dit moment. God had dit in zijn hart gewerkt, zodat hij duidelijk liet zien waar hij stond, samen met Nicodemus. Ze vroegen aan Pilatus toestemming om het lichaam van de Heer te mogen wegnemen van het kruis. Ze gaven de Heere Jezus een eervolle begrafenis. Opnieuw wordt hier eraan gerefereerd dat Nicodemus 's nachts bij Hem was gekomen (Joh. 3). Maar hier komt hij niet meer in het geheim, maar gaat hij openlijk aan de kant van de gekruisigde en gestorven Heer staan.

Nicodemus kwam met een mengsel van mirre en aloë van ongeveer 100 pond om het lichaam van de Heer te zalven.

Dat moet een geweldig vermogen zijn geweest, want we lezen in Johannes 12 over de balsem die Maria bracht, dat één pond balsem van onvervalste, kostbare nardus ongeveer de waarde had van een jaarsalaris (driehonderd denaren). Maar Nicodemus kwam met een mengsel van *honderd* pond mirre en aloë. Is iets te kostbaar om aan de Heer te offeren? Is iets te groot om aan Hem te geven? Zingen we niet in een lied: 'Nu wil ik heel mijn leven volkomen aan U geven, daar U mij eerst hebt liefgehad'. Hier vind je dus wat een discipel van de Heer kan doen, wat hij wil doen.

God had dit hier in het hart gewerkt van deze discipelen, Jozef en Nicodemus, om alles te doen wat nodig was om de Heer een eervolle begrafenis te geven. Het graf was een nieuw graf, dat Jozef van Arimathea had laten uithouwen in de rots, en Nicodemus kwam met die geweldig dure zalf. Is dat eerbetoon nu wel realistisch, honderd pond, zo'n geweldige rijkdom, om dat te offeren voor de Heer? We weten uit de Bijbel dat het eigenlijk maar voor twee dagen was, want op de eerste dag van de week stond Hij op uit de doden en liet Hij alles achter Zich: de linnen doeken, de specerijen, het was niet meer nodig. Voor twee dagen dus zo'n vermogen offeren voor de Heer? Wij zouden haast zoals de discipelen zeggen: Dit is toch eigenlijk te gek, je kunt het beter aan de armen geven. Maar dan zegt de Heere Jezus, als het gaat om de ene pond balsem van Maria: zij heeft een goed werk *aan Mij* gedaan. De Heer heeft dat bijzonder gewaardeerd. En weet u wat een goed werk is voor de Heer Zelf? Dat is als wij onze kostbaarheden aan Hem aanbieden.

Dit geldt ook als wij met onze aanbidding komen als gelovigen, als wij met offeranden komen van lof en dank, van lofprijzing en aanbidding. Dat is ook zo kostbaar voor het hart van de Heer, en Hij noemt dit ook een goed werk dat wij kunnen doen aan Hemzelf. Dat wil zeggen: het is een goed werk aan Zijn Persoon, voor Hemzelf. We kunnen allerlei goede dingen doen: we kunnen zieke mensen bezoeken, we kunnen arme mensen helpen, maar dat is nog geen goed werk aan Hem, aan de Heer Zelf. Een goed werk aan Hem, voor Zijn Persoon, dat is dat wij Hem eren, Hem groot maken, Hem aanbidden. Daarom komen we ook elke eerste dag van de week samen om de Heer groot te maken,

om Hem onze offeranden aan te bieden. En niets is dus te kostbaar, niets is te groot voor Hem.

Wat Nicodemus en Jozef hier samen doen, dat is dat ze de Heer eren als de Gestorvene. Dat is eigenlijk wat wij ook iedere zondag mogen doen, dat wij aan de Heer denken als de Gestorvene, overeenkomstig Zijn wens: Doe dit tot Mijn gedachtenis. Dat wij denken aan Hem, zoals Hij Zichzelf heeft overgegeven, aan Zijn lichaam en Zijn bloed. Al die specerijen, al die kostbaarheden waren voor een gestorven Heiland, en zo is het ook met onze aanbidding.

En dan is er nog een bijzonderheid waar ik op wil wijzen. Dat is wat deze twee discipelen hebben gedaan, Jozef en Nicodemus, die nu duidelijk de kant van de Heer hadden gekozen. Zij hebben de Heer in het graf gelegd. Ik weet niet of u wel eens geluisterd hebt naar de cantate van Johann Sebastian Bach, waarin dit heel mooi tot uitdrukking wordt gebracht, als de dichter zegt: 'Ik wil Jezus zelf begraven'. En dat is wat hier gebeurt, binnengaan in Zijn graf.

Dit is nu precies ook wat in de doop tot uitdrukking wordt gebracht: met de Heer ondergaan in het watergraf en dan met Hem opstaan in een nieuw leven. Is dat niet geweldig? We zijn daarvan telkens getuige als we een doopdienst bijwonen, als jonge mensen, jonge discipelen die wens hebben en die tot uitdrukking brengen: ze gaan in dat watergraf, maar daarna ze zijn ook weer opgestaan. Twee discipelen, Jozef en Nicodemus, wat een geweldig voorbeeld geven ze ons. En hier is het volkomen duidelijk dat ze bij de Heer horen, dat ze Hem willen volgen en heel hun leven aan Hem willen toewijden. Alles wat ze bezitten, alle rijkdommen, stellen ze aan Hem ter beschikking. Want ze willen bij Hem horen, ze willen met die gestorven Heer neerdalen in Zijn graf. En dan ook verder met de Heer wandelen in nieuwheid van leven. Het is vaak op zondagmorgen dat ik eraan denk en dat ik de Heer bid: 'Heer, wilt U geven op deze eerste dag van de week dat ik met U opsta in een nieuw leven, en een nieuw begin maak'.

Christus is geslacht als ons Paaslam. Dat is het uitgangspunt, de gestorven Heer en Heiland. En dan mogen we met Hem wandelen in nieuwheid van leven, de hele week die voor ons ligt. En het hele leven dat nog voor ons ligt, nadat we een discipel geworden zijn van Hem. Het leven van deze twee discipelen is niet geëindigd in het graf. Ik heb al gezegd: dat duurde maar twee dagen, en toen stond de Heer heerlijk op uit de doden. En ongetwijfeld hebben deze beide mannen verder nog een rol gespeeld te midden van de gelovigen. Ik geloof niet dat we daar verder iets over lezen, maar ik ga er zonder meer van uit. Dat ze niet in het geheim discipelen van de Heer zijn gebleven, maar openlijk op de Pinksterdag ervoor uitgekomen zijn dat ze Hem toebehoorden en dat ze zich toen hebben laten dopen. Dat zij dus gehoord hebben bij die drieduizend zielen, die op de Pinksterdag werden toegevoegd aan de eerste gemeente.

Opnieuw geboren worden, dat is de eerste fase. De tweede is te belijden met de mond dat je Hem toebehoort, dat Jezus Heer is. We kunnen ook aan Thomas denken, die heeft beleden: 'Mijn Heer en mijn God' (Joh. 20:28). En dan de derde fase, openlijk Zijn zijde kiezen om met Hem verder te gaan en een heel nieuw leven te beginnen. Nu vangt het nieuwe leven aan, een leven door Zijn dood bereid, een leven in Zijn heerlijkheid. Moge de Heer ons hiertoe genade geven.

Het complete artikel is te vinden via deze [link](#).

ADVERTENTIE

Aan mijn moslimvrienden

Auteur Anise Behnam heeft als christen-arts vaak met zijn collega's over de verschillen tussen de islam en het christendom gesproken. De toon is vriendelijk en respectvol in dit boekje van 56 pagina's dat nu ook in 'broekzak-formaat' (A6) verschenen is. De meeste moslims die jonger dan 50 jaar zijn, hebben Nederlands onderwijs genoten en lezen onze taal prima. Vind je het ook moeilijk om deze 1 miljoen mensen te bereiken? Dit boekje zal ze zeker interesseren! Bied het aan en bid dat ze de Heer Jezus leren kennen en gaan dienen.

Het boekje is *gratis* verkrijgbaar voor verspreiding. De portokosten mag u betalen.

Verzonden in pakjes van 20 stuks, dan is de porto tot 9 pakjes van 20 € 5,95.

Bestellen via: info@uitgeverijdaniel.nl

uitgeverij
Daniël

ALLES KOMT GOED

Johan Schep

'We doen er alles aan', is een kreet die ik de laatste tijd veel hoor van onze landsbestuurders. Er lopen de laatste jaren namelijk regelmatig dingen volledig vast. Data registers van onoplettende burgers blijken zo lek als een mandje te zijn. Gevoelige informatie en gegevens liggen op straat. De belastingdienst spant de kroon in de kindertoeslag affaire.

Alle gevallen komen na jaren van ontkenning aan het licht, en dan hoor je de kreet alweer: 'Wij doen er alles aan'. Dat het vertrouwen in de ambtenaren tot een dieptepunt is gedaald, ligt voor de hand. Zodra ik de kreet voorbij hoor komen: 'We doen er alles aan', weet ik zeker dat er weer iets is gebeurd dat niet te repareren is. Er zullen ongetwijfeld mensen erbij zijn die zich positief inzetten, maar het hele bestuursapparaat lijkt chronisch ziek. Op precies dezelfde manier wordt het volk Israël beschreven in Jesaja 1:6. 'Vanaf de voetzool tot het hoofd toe is er geen gezonde plek aan'. Maar gelukkig is er een alternatief.

God zij dank geldt er voor de gelovigen een andere realiteit. Er was en is iemand, Die absoluut alles eraan heeft gedaan om de mensheid te redden. Hij leverde geen half werk,

maar ging tot het uiterste. De Heere was onze oorspronkelijke Eigenaar. De mensheid dwaalde van Hem af. Zij wisten het beter, dachten zij, en alles liep in de soep. Maar de Heere God is iemand Die vooraf alles afdoende regelt. Vóór de grondlegging van de wereld werden wij reeds uitverkoren, d.w.z. voordat het mis ging in de Hof van Eden lag de oplossing al kant en klaar.

En dat is de manier waarop de Heere God steeds werkt. Voordat het volk Israël het beloofde land binnentrok lag er al een schitterend stelsel van wetten en praktische aanwijzingen klaar, opdat het goed zou gaan met Zijn volk. Er waren zelfs vrijsteden voorzien voor doodslagers. Prachtig toch dat wij Hem mogen toebehoren. Hij heeft ons gekocht en betaald (1 Kor. 6:20), met de hoogste prijs: de prijs van Zijn leven. Dat was afdoende. Hij is de Enige, Die er echt alles aan deed; en het resultaat mag er zijn.

Mensen zoals wij zijn door de Heere Jezus bevorderd tot hemelburgers, volmaakt in Christus. Dat kan niet anders dan de (gelovige) burger moed geven; en dat is vooral nu zo broodnodig. Paulus raadt ons aan om vooral in Christus staande te blijven (Fil. 4:1), en ons altijd te verblijden in de Heere. En hij zegt het opnieuw: 'Verblijd u'. Uw welwillendheid zij alle mensen bekend. De Heere is nabij. Ik kan mijn geluk niet op. Weer of geen weer, prijs de Heer. Zijn vrede in alles toegewenst!

WIE SCHREEF DE EERSTE BRIEF VAN PETRUS?

Gerard Kramer

Vele eeuwen lang, vanaf de 1e tot het begin van de 19^e eeuw, heeft men Petrus als auteur van deze brief beschouwd. Waarom is vanaf de 19^e eeuw tot nu toe het auteurschap van Petrus door nogal wat uitleggers in twijfel getrokken? Men zag en ziet daartoe diverse redenen; ik geef een selectie daarvan, zonder de auteurs te noemen:

1. 1 Petrus bevat teveel gedachtengoed dat we ook in Paulus' brieven aantreffen; dus kan Petrus niet de auteur zijn. De brief zal dus een 'pseudepigrafisch' geschrift zijn, d.w.z. het is geschreven door een onbekende auteur, die welbewust niet zijn eigen naam, maar de naam van Petrus als afzender heeft gekozen.
2. 1 Petrus bevat te weinig levendig beschreven herinneringen aan het leven en het onderwijs van Jezus Christus. Dat zou je verwachten als de brief echt van Petrus was.
3. 1 Petrus is geschreven in uitstekend Grieks. Woordgebruik, grammatica en zinsbouw staan op hoog niveau. Kan zulk Grieks geschreven zijn door een Galilese visser met Aramees als moedertaal? Zo iemand behoorde toch bij de categorie 'ongeleterde en eenvoudige mensen' (Hand. 4:13)?

Hier is door anderen het volgende tegen in gebracht. Ik geef een zelfstandige verwoording van hun argumenten:

Ad 1) Inhoudelijke overeenkomsten zijn geen aanwijzingen voor afhankelijkheid of gebrek aan originaliteit. Zowel Paulus als Petrus zijn door dezelfde Geest geïnspireerd, maar leggen daarnaast wel hun eigen accenten. Die accenten kunnen ook nog eens per geschrift, zelfs binnen het oeuvre van één en dezelfde auteur, verschillend zijn. Toch is er tussen 1 Petrus en de brieven van Paulus nergens tegenspraak, eerder van enige overlap. Als 1 Petrus werkelijk een 'pseudepigrafisch' geschrift is, waarom heeft de auteur het dan niet op naam van Paulus gezet? Juist het feit dat dit niet gebeurd is, maakt deze theorie onaannemelijk.

Ad 2) 1 Petrus bevestigt en duidt de informatie die in de evangeliën gegeven is; zie de verwijzingen naar het bloed van Christus (1:2,19), Zijn opstanding uit de doden (1:3,21), het zicht op Zijn toekomstige openbaring (1:7,13) en heerlijkheid (1:11), Zijn onderwijs over de wedergeboorte (1:3,23) en over het bouwen van de gemeente (2:5), Zijn onberispelijke leven (2:21), Zijn plaatsvervangend sterven (2:24; 3:18). Petrus heeft duidelijk niet de behoefte gehad daaraan nog iets toe te voegen. 'Er is

eerder doorwerking te verwachten van Christus' leer dan van allerlei herinneringen aan Zijn leven'¹. Het is dan ook niet correct Petrus daarom niet als auteur van de brief te beschouwen.

Ad 3) Dit bezwaar gaat uit van de onjuiste vooronderstelling dat wij precies weten hoeveel Grieks een Galilese visser halverwege de 1^e eeuw beheerste. Verder is het goed te weten dat het woord 'ongeleterd' ook de betekenis kan hebben 'ongeschoold', 'zonder opleiding', d.i. in dit verband specifiek 'zonder rabbijnse theologische scholing'. En de betekenis van 'eenvoudig' gaat in de richting van 'leek', 'ondeskundige', en ook 'niet een officieel ambt bekleedend'. Beide maken een op zichzelf uitstekende beheersing van het Grieks zeer wel mogelijk.

Daarnaast is ons onbekend in hoeverre de uiteindelijke vormgeving van de tekst van 1 Petrus mede voor rekening komt van Silvánus; zie 5:12. Overigens zijn er ook geleerden die wijzen op stilistische zwakheden in 1 Petrus; zij zijn van mening dat de brief weliswaar in kwalitatief goed, maar bepaald niet literair Grieks geschreven is.

Verder weten we dat tijdens Petrus' leven er al vier eeuwen lang Griekse invloed in Palestina was geweest. Ook Galiléa lag binnen deze Griekse invloedssfeer, en dat geldt ook voor Petrus' geboorteplaats Betsaïda (Joh. 1:45). We hoeven ons daarom niet te verbazen over de mogelijkheid dat daar mensen woonden, die, afhankelijk van hun taalgevoel, het Grieks goed tot uitstekend beheersten. Zelfs heel wat in dit gebied gevonden Joodse grafinscripties waren in het Grieks gesteld – kennelijk was dat de taal die verwanten het meest vertrouwd was om hun dierbare overledene te gedenken².

Conclusie: er bestaat geen dwingende reden het auteurschap van Petrus in twijfel te trekken.

1) Zo terecht Dr. P.H.R. van Houwelingen, *1 Petrus. Rondzendbrief uit Babylon*, Kampen, 3^e druk 1991, 14.

2) Zie hierover uitvoerig de nog altijd toonaangevende studie van J.N. Sevenster, *Do You Know Greek? How much Greek could the first Jewish Christians have known?*, Leiden 1968

HET BOEK JESAJA

DEEL 26 - DE HEILIGE VAN ISRAËL

Ger de Koning

Jesaja 60 - De heerlijkheid van Sion

Verzen 1-3. Gods volk is lang in duisternis en verlatenheid geweest, maar de heerlijkheid van het Vrederijk is aanstaande. De nieuwe dag breekt aan en 'de Zon der gerechtigheid', dat is de Heer Jezus, de Messias, zal gaan schijnen (Mal. 4:2). Het licht komt in de Persoon van de Messias tot Gods volk (Jes. 9:1; 49:6; vgl. Joh. 1:9), en het schijnt in de ongekende godsverduistering die door de antichrist is veroorzaakt. Als Israël hersteld is, zullen de volken het licht van Gods getuigenis ontvangen en de waarheid erkennen aangaande de levende God en Zijn Christus.

Verzen 4-7. De volken zullen Gods volk, dat wil hier zeggen de tien stammen, vanuit alle landen waarheen het verstrooid is, terugbrengen naar het land dat God hun heeft gegeven (vers 4; Jes. 49:22-23). Bij Gods volk zal de enorme verandering in hun situatie grote vreugde geven en ook een verruiming van hun hart om de oneindige goedheid van God te begrijpen. De heidenvolken zullen zich inspinnen om Gods volk van alle rijkdommen te voorzien (vgl. Ex. 12:35-36). Ook in het Vrederijk zal er altijd de gedachtenis blijven aan het werk dat Christus heeft volbracht aan het kruis. Daarvan spreekt de grote menigte 'schapen' en 'rammen', offerdieren die aan het volk van God ten dienste worden gesteld om op het altaar van de nieuwe tempel een overvloed aan offers te brengen.

Verzen 8-16. De terugkeer van het overblijfsel uit de tien stammen naar het land is het bewijs dat de tijd van toorn en tucht voorbij is en dat de HEERE Zich nu met welbehagen over hen ontfermt. Daarom zullen de poorten voortdurend open kunnen staan (vers 11), want er is geen kwaad meer te vrezen en de vrede is aangebroken.

In vers 13 wordt in een tussenzin gewezen op de vreugde van de HEERE, die Hij heeft in het vooruitzicht van de heerlijkheid van Zijn heiligdom, de prachtige tempel van het Vrederijk. Hij noemt die de 'plaats van Mijn voeten', dat is de ark in de tempel (1 Kron. 28:2; Ps. 99:5; 132:7). Dit geeft aan dat Hij daar zal wonen (Ex. 25:21-22), en daar Zijn rust zal hebben. De volken waarvan Gods volk in de Grote Verdrukking zoveel te lijden heeft gehad, zullen zich voor hen neerbuigen en hen dienen.

Verzen 17-20. Israël zal het rijkste land ter wereld zijn. De stad zal worden herbouwd met onvergankelijke metalen, waarop weer en wind geen enkele invloed hebben. Het leven in de stad wordt bepaald door vrede en gerechtigheid. Het zal aangenaam zijn daar te wonen. Zon en maan zullen nog wel bestaan, maar niet meer nodig zijn. Dat is vanwege de geweldige uitstraling die de tegenwoordigheid van de

HEERE in de Sjechina, de wolk van de heerlijkheid waarin Hij woont, zal veroorzaken en waarbij ook de gemeente betrokken zal zijn (vgl. Openb. 22:5; Matt. 17:2; Hand. 26:13).

In zo'n toestand is geen plaats meer voor zoiets als rouw en droefheid. Die zullen wegvlugten om plaats te maken voor eeuwige vreugde (Jes. 35:10).

Verzen 21-22. In het Vrederijk bestaat het hele volk van God op aarde enkel en alleen uit 'rechtvaardigen'. Zij zijn het 'stekje' dat de HEERE heeft geplant. Het is het woord dat ook voor Christus wordt gebruikt (Jes. 11:1). Dat wijst op de levenseenheid tussen het volk en hun Messias. Zij zullen Zijn heerlijkheid uitstralen tot Zijn verheerlijking. Het volk zal uitbundig vrucht dragen en tot een machtig volk uitgroeien. Het zal ook allemaal zeker gebeuren, want 'Ik, de Heere, zal dit te zijner tijd spoedig doen komen'.

Jesaja 61 - Het jubeljaar van de verlossing

Verzen 1-3. In vers 1 spreekt niet de HEERE, maar Zijn Christus. Dat blijkt uit Lukas 4, waar de Heer Jezus in de synagoge in Nazareth zegt dat dit Schriftwoord van Jesaja, dat Hij zojuist heeft voorgelezen, nu in Hem is vervuld (Luk. 4:17-21). Het is opmerkelijk dat de Heer Jezus in Nazareth alleen het eerste deel over Gods genade voorleest en dan verklaart: 'Heden is dit Schriftwoord in uw oren vervuld'. Hij spreekt niet over de dag van de wraak, want Hij is bij Zijn eerste komst op aarde niet gekomen om de dag van de wraak aan te kondigen.

De zalving van de Heer Jezus vond plaats bij Zijn doop, toen de Heilige Geest in de gedaante van een duif op Hem neerdaalde (Luk. 3:21-22). Zijn zalving betekent Zijn bijzondere toerusting voor Zijn dienst als Koning, Priester en Profeet. Hij is tot Zijn volk gekomen met een blijde boodschap voor zachtmoedigen, gebrokenen van hart, gevangenen (van de zonde) en hen die gebonden zijn (verslaafd aan zonde). Zijn dienst bestaat uit troost en herstel. Alle tekenen van rouw worden weggenomen en in plaats daarvan komen tekenen van vreugde.

Verzen 4-9. Deze verzen voorzeggende het toekomstige herstel van Israël en zijn verheffing tot een plaats van waardigheid, eer en gezag over de volken. Zij die hen verdrukt hebben, zullen hen dienen en als herders van hun kudde en landbouwers werken (vers 5). Ze zullen dat graag doen, omdat ze in de zegen van dit volk willen delen (vgl. Jes. 14:1-2). Die zegen komt van God. De volken zullen aan de zegen zien dat God met Zijn volk is (Jes. 60:10; Zach. 6:15).

Het is te wensen dat mensen net zo worden aangetrokken

door onze openbaring van de zegen die God ons heeft gegeven. Elke openbaring in het Vrederijk heeft voor ons zijn tegenhanger in het geestelijk waarmaken van wat onze geestelijke zegeningen zijn. Hiervan is ook de bedoeling dat daarin gezien wordt dat GóD met ons is, dat de aandacht op Hém gericht wordt. Dat zal mensen aantrekken om ook bij die God te horen.

Israël zal zijn wat Gods bedoeling vanaf het begin voor Zijn volk was, namelijk dat zij een priestervolk zijn, een koninkrijk van priesters (vers 6; Ex. 19:6a). Zoals de nakomelingen van Aäron priesterdienst hebben uitgeoefend ten behoeve van heel het volk Israël, zo zal heel het volk Israël in de toekomst priesterdienst uitoefenen ten behoeve van de heidenvolken. Wij zijn dat nu al volgens onze positie, maar het is Gods bedoeling dat wij dat ook in praktijk brengen (1 Petr. 2:5, 9).

Hij zal een eeuwig verbond met hen sluiten, met als resultaat dat de volken hen zullen erkennen als een volk

dat door de HEERE gezegend is (vers 9). Hun nageslacht zal roemrijk zijn onder alle volken – een volkomen verandering ten opzichte van de huidige toestand.

Verzen 10-11. De Spreker in deze verzen is Christus Zelf. Hij spreekt ook namens het gelovige overblijfsel. Namens hen verklaart Hij Zijn vreugde in de HEERE. De klederen van het heil waarmee de godvrezenden in Israël zijn bekleed, zijn de eigen klederen van de HEERE, want Hij heeft het heil, of de behoudenis bewerkt. Zijn kleding is Zijn openbare heerlijkheid en schoonheid. Die legt Hij op Zijn verlore volk. Zo heeft de Heer Jezus ons Zijn heerlijkheid gegeven (Joh. 17:22).

Het ombinden van het hoofdsieraad doet de HEERE, zoals een priester dat doet. Dat spreekt van het feit dat het overblijfsel van Israël geschikt gemaakt is om als priesters voor Gods aangezicht te verschijnen.

DE TIEN PLAGEN

EXODUS 7 TOT 12

Gerrid Setzer

Een overzicht

De tien plagen die over Egypte kwamen, bieden veel stof tot nadenken. Hieronder volgt nu eerst een overzicht. Het valt op dat de plagen vooral gericht waren tegen de *goden* van Egypte. Wat de Egyptenaren aanbaden, werd nu een plaag voor hen.

1. Het water van de Nijl in bloed veranderd (Ex. 4:9).

De rivier de Nijl was de levensader van Egypte. Toen het water bloed werd, raakte dit de grondslagen van hun leven. Enige tijd hiervoor hadden ze nog veel Israëlitische pasgeboren jongetjes (*als offer*) in de Nijl geworpen, en die waren daarin gestorven. Het is veelbetekenend dat het water van de Nijl nu in bloed veranderde, het teken van de dood.

Deze plaag was ook een slag voor het religieuze leven van de Egyptenaren. Volgens het geloof van de Egyptenaren was de Nijl een geschenk van de zonnegod aan hen. Na verloop van tijd werden ook de rivier zelf en de vissen erin aanbeden. De Nijl-god was Hapy, (d.i. de Egyptische vruchtbaarheidsgod, die samen met Noen, de god van de oervloed, ervoor zou zorgen dat de Nijl steeds voldoende water kreeg om door de overstromingen de bevolking van de Nijldelta van voldoende voedsel te voorzien).

2. Kikvorsen (Ex. 8:1-6).

Bij de eerste plaag stonk alleen het water (Ex. 7:21), maar door de kikvorsen stonk het hele land (Ex. 8:14). De

Egyptenaren hechtten zeer aan reinheid. Kikvorsen, die voor ons niet leuk zijn om naar te kijken, slecht aanvoelen en door hun gekwaak pijn aan het oor geven. Maar bij de Egyptenaren stonden ze in hoog aanzien; in het graf van Thebe zijn zorgvuldig gemummificeerde kikvorsen gevonden, de kikker was voor hen het zichtbare symbool van Ptah, een van de drie voornaamste goden van Memphis.

3. Steekmuggen (Ex. 8:16-19).

Bij deze plaag gaat het niet om een plotselinge toename in aantal, zoals bij de kikvorsen, maar om een natuurlijke ontwikkeling, die echter wel op wonderbare wijze tot stand komt. Muggen zijn er altijd en ze vermenigvuldigen zich heel snel op de grond in een stoffige omgeving. De Egyptische afgodspriesters moesten erkennen dat dit Gods vinger was. Zij gebruiken hiervoor niet de naam "Seb", hun aardse hoofdgod, maar de naam van Israëls God: Elohim – de Heere, Die hemel en aarde gemaakt heeft!

4. Steekvliegen (Ex. 8:20-31).

De steekmuggen staken mens en dier, maar hier lezen we dat de steekvliegen of muskieten ook de huizen binnenkwamen, zelfs het paleis van de farao. Nu schrok hij hevig en ontbood Mozes (Ex. 8:25). Met de "steekvlieg" wordt waarschijnlijk bedoeld de scarabee, een mestkever, die de Egyptenaren beschouwden als een heilig dier, dat de wereld geschapen heeft. Omdat zijn rugschild de vorm heeft van een menselijke schedel, zagen zij in hem ook het verstand. Scarabeeën werden zelden door de Egyptenaren gedood.

5. Veepest (Ex. 9:1-7).

Veepest komt veel voor en heeft verwoestende gevolgen. Maar deze plaag was het aangekondigde oordeel van God (Ex. 9:5), waarbij ook vooraf was aangekondigd dat alle dieren van de Israëlieten gespaard zouden blijven (Ex. 9:6). De Egyptenaren beschouwden de dieren niet alleen als heilig maar zelfs als incarnaties van de goden. Geen wonder dat het voor hen een gruwel zou zijn geweest, als de Israëlieten in hun land dieren hadden geofferd (Ex. 8:24-28).

6. Kwaadaardige zweren aan mens en dier (Ex. 9:8-11).

De door Mozes omhoog geworpen as veroorzaakte ernstige zweren, die als puisten openbraken. Sinds de eerste plaag

waren er inmiddels enkele weken verstreken. Nu werden ook de mensen direct geraakt. Zelfs de tovenaars konden niet voor Mozes blijven staan (Ex. 9:11). Hun gebrek aan inzicht werd zo aan allen geopenbaard (zie 2 Tim. 3:8).

7. Alles vernietigende hagel (Ex. 9:13-35).

Onweer mét hagel komt zelden voor in Egypte. Als zoiets bij de Egyptenaren gebeurt, zien ze daar duidelijk Gods hand in. Nu spreekt de farao voor het eerst de Naam Jahweh uit, de Eeuwige, de Ik Ben. “Toen stuurde de farao boden en hij liet Mozes en Aäron roepen, en zei tegen hen: Ik heb deze keer gezondigd. De HEERE is de Rechtvaardige. Ik daarentegen en mijn volk zijn de schuldigen. Bid vurig tot de HEERE dat er geen donder van God of hagel meer zal zijn, want het is genoeg. Dan zal ik u laten gaan. U hoeft niet langer te blijven” (Ex. 9:27-28). Onweer, bliksem en hagel speelt in de bijgelovige voorstellingen van mensen altijd een grote rol. Zo ook hier. De hemelgod van de Egyptenaren kan hen niet helpen, de farao ziet zich genoodzaakt te spreken van de donder van de HEERE, want “alleen in de landstreek Gosen, waar de Israëlieten woonden, viel er geen hagel.” Toch verhardde de farao zijn hart.

8. Sprinkhanen (Ex. 10:1-20).

Nu treft een buitengewoon hevige sprinkhanenplaag het land Egypte. De farao moet hierin Gods hand erkennen (vs. 16-17). Eindelijk is hij bereid zijn zonden te erkennen en tegen Mozes en Aäron te zeggen: “Ga! Dien de HEERE, uw God” (vs. 8). Ook voor de wind hadden de Egyptenaren een godheid. Nu brengt ineens de wind ontelbaar vele sprinkhanen naar hun land, maar de windgod Seraja, die zij als beschermer tegen de sprinkhanen zien, vermag niets tegen de God der goden (Joz. 22:2).

9. Drie dagen duisternis (Ex. 10:21-29).

Nu werd het land Egypte getroffen door een bovennatuurlijke duisternis. Aan een zandstorm kan hierbij niet gedacht worden. Dit is rechtstreeks door de HEERE bewerkt, het is een bovennatuurlijk dichte duisternis, die de mensen volledig verlamde. De zon was hun hoogste godheid. Het centrum van de zoonanbidning was de stad On (“huis van de zon”). Maar de duisternis die God zond, verdreef volkomen het voor hen goddelijke zonlicht.

10. De dood van alle eerstgeborenen (Ex. 11 en 12).

De dood van de eerstgeborenen werd op tijd aangekondigd, maar er werd niet bij vermeld wanneer de HEERE dit gericht zou voltrekken. Op zekere nacht voltrok Hij dit oordeel. Een geweldig geschrei klonk op in alle huizen in het hele land. De eerstgeborenen vertegenwoordigden het totale nageslacht. Nu blijkt dat het hele land Egypte onder Gods oordeel ligt. Ja, meer nog: “Ik zal in deze nacht door het land Egypte trekken en alle eerstgeborenen in het land Egypte treffen, van de mensen tot het vee. En Ik zal aan *al* de goden van de Egyptenaren strafgerichten voltrekken, Ik, de HEERE” (Ex. 12:12).

Een intensivering

Bij de elkaar opvolgende plagen lijkt er een toename in intensiteit te zijn:

1. De eerste plaag, water wordt veranderd in bloed, was erg, maar er waren nog steeds ‘uitwijkmogelijkheden’ (Ex. 7:24).
2. De plaag van de kikvorsen was omvangrijker. De farao vraagt nu om de plaag weg te nemen (Ex. 8:4).
3. De steekmuggen waren erg pijnlijk; de wijsheid van de waarzeggers faalde, ze maakten het alleen maar erger.
4. Steekvliegen tastten het hele land Egypte aan (Ex. 8:20). De steekvliegen kwamen zelfs in de huizen. De farao deed de eerste concessie (Ex. 8:21). Deze plaag werd het land Gosen bespaard.
5. Veepest toont een rechtstreeks ingrijpen van God. De verwoestende gevolgen van de pest treffen het hele land. Het levensonderhoud van de Egyptenaren werd ernstig aangetast, de pest veroorzaakte een snelle dood (vgl. Ex. 9:7).
6. De zweren troffen niet alleen het vee, maar ook de mensen. De waarzeggers / priesters konden zich niet meer voor Mozes staande houden (Ex. 9:10-11). God verhardde nu het hart van de farao.
7. Een allesvernietigende hagel, die mens, dier en gewas neerslaat (Ex. 9:25). Deze plaag was zo ernstig dat God er speciaal voor waarschuwde (Ex. 9:19-20). Daarop beledde de farao voor het eerst zijn zonde (vs. 27).
8. De sprinkhanenplaag was buitengewoon verwoestend (Ex. 10:15). De dieren verslonden alles wat groen was en beroofden de Egyptenaren van hun levensbehoeften, want ook het vee werd getroffen en de mensen hadden geen voedsel meer. De farao beledde opnieuw zijn zonde en smeekte dat de dood hem niet zou treffen (Ex. 10:17).
9. Dikke duisternis, trof geheel Egypte, een van de landen met de meeste zonuren op aarde. Als deze plaag langer had geduurd dan drie dagen, zouden in Egypte alle levende wezens (mens en dier) zijn gestorven van dorst of honger, want niemand kon toen nog opstaan van de plaats waar men zich bevond (Ex. 10:22-23).
10. De dood van de eerstgeborenen, treft de mens in datgene waarop hij bijzonder trots is en waarvoor hij alles zou willen geven. Deze plaag doodde in ieder huis de eerstgeborene. Dit veroorzaakt een hevig gejammer in het hele land Egypte, zoals er nooit eerder geweest was en ook nooit meer zal zijn (Ex. 11:6).

Israël onze oudste broeder?

Dat klinkt sympathiek, maar pas als christen er wel op hoe die woorden bij Joden kunnen overkomen. Zij verbinden de gedachte van de ‘oudste broer’ namelijk met Kain, Ismaël en Ezau. En deze broers vervolgden alle drie hun eigen jongere broer met een bittere haat (vgl. 1 Joh. 3:12; Gal. 4:29-30; Hebr. 12:15-17).